

RÉSUMÉS - ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

M. MANTZIOY, *Ένας «Ύμνος» στα δελφίνια: αδέσποτο απόσπασμα 939 PMG.*

Το απ. 939 PMG μας το διέσωσε ο Αιλιανός (π. Ζ. 12.45), ο οποίος το απέδωσε στον Αρίωνα και το χαρακτήρισε *ὕμνον χαριστήριον τῷ Ποσειδῶνι ... καὶ τούτοις* (στα δελφίνια) *ζωάγρια*.

Οι προηγούμενοι μελετητές του άσματος (*Bergk, Farnell, Smyth, Bowra*) το θεώρησαν προϊόν της νέας διθυραμβικής ποίησης γύρω στα 400 π.Χ. Με την εξέταση της δομής, του λεξιλογίου και των διάφορων εννοιών του άσματος, γίνεται προσπάθεια στην εργασία αυτή να αποδειχθεί ότι ο ποιητής ακολουθεί τις τεχνικές της αρχαίας ελληνικής υμνωδικής ποίησης. Το συμπέρασμα είναι ότι το άσμα που εξετάζεται δεν είναι προϊόν της νέας διθυραμβικής ποίησης. Ο ποιητής σκοπό είχε να εξυμνήσει τα δελφίνια, τα οποία ανήκαν στα ιερά ζώα, κι έτσι είναι δυνατό να συνδεθεί το άσμα με κάποια θρησκευτική τελετή στην οποία τα δελφίνια είχαν μια συμβολική παρουσία.

ΧΡ. ΒΕΛΗΓΙΑΝΝΗ, *Έπαινος και στεφάνωση της βουλής και αξιωματούχων σε σχέση με την απόδοση ευθυνών.*

Η φράση *ἐπειδὴν τὰς εὐθύνas δῶι*, ως όρος κυρίως της στεφάνωσης, περιέχεται στη διατύπωση της απονομής επαίνου και στεφάνου σε αττικά ψηφίσματα του 4ου αι. π.Χ. (ως κατώτερο όριο της παρούσας μελέτης λαμβάνεται το έτος 322/1).

Ός γνωστόν, η απονομή χρυσού στεφάνου για ευδόκιμη υπηρεσία στη βουλή, σε μέλη της με πρόσθετες αρμοδιότητες (μέλη επιτροπών), σε πρυτάνεις και σε άρχοντες (συμπεριλαμβανομένων ιερέων), ήταν δυνατόν να ψηφιστεί από τα αρμόδια θεσμικά όργανα ακόμη και κατά τη διάρκεια του έτους αρχής τους, η τελική επικύρωση όμως γινόταν από την εκκλησία του δήμου μετά την απόδοση ευθυνών, δηλ. μετά τη λήξη του αξιώματός τους, οπότε γινόταν και η απονομή του στεφάνου.

Η συγκριτική επανεξέταση των πηγών επιτρέπει την ανάπτυξη του παραπάνω σχήματος, τη διαπίστωση ορισμένων διαφοροποιήσεων στην ισχύουσα για τους αξιωματούχους διαδικασία, και κυρίως την αντιδιαστολή της τελευταίας

από τη διαδικασία που ίσχυε για τη βουλή.

1) Τα τιμητικά ψηφίσματα που περιέχουν τη φράση *ἐπειδὴν τὰς εὐθύνας δῶι* ως προϋπόθεση της στεφάνωσης και οι αφιερώσεις με τις οποίες η βουλή και οι αξιωματούχοι ανέθεταν τον απονεμηθέντα στέφανο σε θεότητες αλληλοσυμπληρώνονται. Υπάρχει μεταξύ τους χρονική παραλληλότητα, αφορούν, με ορισμένες εξαιρέσεις, τις ίδιες κατηγορίες αξιωματούχων, περιέχουν από κοινού, στη διατύπωση του επαίνου και της στεφάνωσης, την περιληπτική αιτιολόγηση *ἔνεκα* + αξιολογικές έννοιες. Επίσης, με βάση το τυπικό των αφιερώσεων διακρίνονται οι *δαιτηταί* από τους υπόχρεους σε απόδοση ευθυνών *άρχοντες* και διαφοροποιείται η διαδικασία στεφάνωσης της βουλής από εκείνη των αξιωματούχων.

2) Η όλη διαδικασία της στεφάνωσης αξιωματούχων υπό την προϋπόθεση της απόδοσης ευθυνών εκτυλίσσεται στα τρία ψηφίσματα *IG II² 330*: απόφαση της βουλής και προβούλευση αφενός, αποδοχή της πρότασης της βουλής από την εκκλησία του δήμου αφετέρου, για έπαινο και στεφάνωση με την προϋπόθεση της απόδοσης ευθυνών ακόμη και κατά τη διάρκεια του έτους αρχής (II, III), τελική επικύρωση από την εκκλησία του δήμου μετά την απόδοση ευθυνών, δηλ. μετά τη λήξη του αξιώματος (I). Σε όλα τα στάδια πρόκειται για έναν και τον αυτό στέφανο.

Η σύγκριση της παραπάνω διαδικασίας, η οποία αφορά ετήσια αξιώματα, με τα δεδομένα του τιμητικού ψηφίσματος *IG II² 338* καθιστά πιθανότερη την άποψη ότι το αξίωμα του *ἐπιμελητοῦ ἐπὶ τὰς κρήνας* ήταν τετραετές και ότι η απόδοση των ευθυνών γινόταν με τη συμπλήρωση του συνολικού χρόνου υπηρεσίας.

Γενικότερα, η παρουσία στα τιμητικά ψηφίσματα της φράσης *ἐπειδὴν τὰς εὐθύνας δῶι* διακρίνει τους αξιωματούχους που ήταν υπόχρεοι ευθυνών από εκείνους που δεν ήταν· την ίδια συνέπεια έχει και η απουσία της φράσης, εκτός εάν πρόκειται για την τελική επικύρωση της απονομής του στεφάνου.

Στα τιμητικά ψηφίσματα που περιέχουν τη φράση γίνεται παράλληλη αναφορά στη σύμφωνα με τους νόμους άσκηση του αξιώματος ως προϋπόθεση για την απονομή τιμών από την εκκλησία του δήμου. Είναι φανερό ότι πρόκειται για μία ενιαία νομοθεσία, με την οποία καθορίζονταν τα καθήκοντα των *ἀρχῶν* και η απόδοση ευθυνών και από την οποία προέρχεται η φράση *ἐπειδὴν τὰς εὐθύνας δῶι*. Πιθανόν πρόκειται για τη νομοθεσία με την οποία τροποποιήθηκε ο θεσμός της απόδοσης ευθυνών μετά το 403/2, ίσως στις πρώτες δεκαετίες του 4ου αι.

3) Για τη βουλή ίσχυε διπλή διαδικασία στεφάνωσης. Με πρωτοβουλία της εκκλησίας του δήμου ήταν δυνατόν να απονεμηθεί στη βουλή οποτεδήποτε κατά τη διάρκεια του έτους αρχής της στέφανος για υποδειγματική εκτέλεση των αρμοδιοτήτων της σε επιμέρους τομείς της διοίκησης· ο στέφανος αυτός δεν ήταν ο ίδιος με τον τελικό που ελάμβανε η βουλή μετά τη λήξη της αρχής της για τη

συνολική της υπηρεσία. Έτσι, η στεφάνωση της βουλής του έτους 343/2 από την εκκλησία του δήμου (*IG II² 223B*) για την επιτυχή διοργάνωση των Μεγάλων Διονυσίων είναι ανεξάρτητη από την τελική στεφάνωση που περιέχεται στην αφιέρωση της ίδιας βουλής (223A): στο ψήφισμα της εκκλησίας του δήμου η στεφάνωση δεν συνδέεται με τη φράση *ἐπειδὴν τὰς εὐθύνας δῶν*· ακόμη, η διατύπωση του επαίνου και της στεφάνωσης δεν περιέχει την περιληπτική αιτιολόγηση *ἐνεκα* + αξιολογικές έννοιες, όπως η αφιέρωση.

Η δυνατότητα στεφάνωσης της βουλής κατά τη διάρκεια του έτους με πρωτοβουλία της εκκλησίας του δήμου σε σχέση με επιμέρους τομείς της δραστηριότητάς της διαφαίνεται και στον λόγο του Δημοσθένη *Κατὰ Ἀνδροτίωνος*.

Από την άλλη μεριά ήταν δυνατή η στεφάνωση της απερχόμενης βουλής ύστερα από αίτησή της και με την προϋπόθεση ότι εξετέλεσε το ναυτικό πρόγραμμα· τον στέφανο αυτόν για τη συνολική της υπηρεσία ελάμβανε η απερχόμενη βουλή αφού παρέδιδε στη νέα, δηλ. μετά τη λήξη της αρχής της. Αναφορά σε μέρη αυτής της διαδικασίας γίνεται στον *Κατὰ Ἀνδροτίωνος* του Δημοσθένη και στην *Ἀθηναίων πολιτεία* του Αριστοτέλη, χωρίς να υπάρχει αντίφαση μεταξύ τους, όπως έχει ήδη επισημανθεί από την έρευνα. Το γεγονός ότι οι κατήγοροι του Ανδροτίωνα στην επιχειρηματολογία τους εξαρτούν τη στεφάνωση της βουλής κατεξοχήν από τη ναυπήγηση νέων πλοίων εξηγείται ίσως από τις αυξημένες ανάγκες λόγω της έναρξης του Συμμαχικού πολέμου· πιθανόν μετά τη λήξη του επανίσχυσε ο όρος της εκτέλεσης συνολικά του ναυτικού προγράμματος, όπως περιγράφεται από τον Αριστοτέλη.

Στη στεφάνωση της βουλής και στις δύο περιπτώσεις περιλαμβάνονται οι βουλευτές συλλογικά. Ατομικό στέφανο ήταν δυνατό να λάβουν όσοι βουλευτές επιφορτίζονταν με πρόσθετες αρμοδιότητες, ως μέλη επιτροπών, και οι πρυτάνεις.

Δ. ΤΣΕΚΟΥΡΑΚΗΣ, *Οι αιτίες των ασθενειών στον Πλούταρχο*.

Ο Πλούταρχος ασχολείται συχνά με θέματα ιατρικής, όχι μόνο με αυτά που ενδιαφέρουν άμεσα τον άνθρωπο στην καθημερινή του ζωή αλλά και με επιστημονικά ή θεωρητικά ζητήματα. Ένα απ' αυτά είναι οι αιτίες των ασθενειών, για τις οποίες την κύρια ευθύνη έχουν, κατά τον Πλούταρχο, η πολυφαγία και η κρεοφαγία. Η σχέση της *πλησμονής* με άλλες αιτίες ασθενειών, όπως είναι η υπερβολική κούραση, το κρύο κτλ., δεν διευκρινίζεται με ακρίβεια, και από ορισμένα χωρία σχηματίζει κανείς την εντύπωση ότι η *πλησμονή* απλώς δανείζει *ἔλην καὶ δύναμιν* στις άλλες αιτίες. Η προσεκτική όμως εξέταση του σχετικού χωρίου από τα *Υγιεινά παραγγέλματα* αποδεικνύει πέρα από κάθε αμφιβολία τον πρωταρχικό ρόλο της πολυφαγίας στην πρόκληση ασθενειών.

Οι προηγούμενοι ερευνητές ισχυρίστηκαν ότι σ' αυτό το χωρίο ο Πλούταρχος επηρεάστηκε από τον γιατρό Ασκληπιάδη από τη Βιθυνία. Με βάση όμως τις υπάρχουσες μαρτυρίες αποδεικνύεται στο άρθρο ότι οι απόψεις τους για τις αιτίες των ασθενειών ήταν πολύ διαφορετικές. Πολύ μεγαλύτερες ομοιότητες παρουσιάζει το χωρίο του Πλουτάρχου με συναφή χωρία των έργων *Περὶ νόσων* και *Περὶ παθῶν* του Ιπποκρατικού Corpus.

I. N. KAZAZHS, *Επιτύμβιες επιγραφές από την Κουντουριώτισσα (κοντά στο Δίον της Μακεδονίας)*.

Περιγραφή και έκδοση ή συμπλήρωση επτά επιγραφών από τον περίβολο της εκκλησίας της Παναγίας στην Κουντουριώτισσα. Πρόκειται για τρεις ανέκδοτες και τρεις εκδοσμένες επιγραφές. Μια έβδομη, που εφέρετο ως χαμένη από τότε που την είδε ο Θεοδόσιος Ζυγομαλάς, πριν από τέσσερις αιώνες, έγινε δυνατόν να ταυτιστεί με επιγραφή που σώζεται στο ίδιο μέρος, σήμερα απελλιπτικά κατεστραμμένη.

PAN. A. AGAPITOS, *L'image de l'empereur Basile Ier dans la littérature promacédonienne de 867 à 959*.

L'auteur de cet article présente trois œuvres consacrées à Basile Ier (867-886): un poème de louanges anonyme (PA), l'éloge funèbre de Basile par Léon VI (EF) et la biographie de Basile par Constantin VII dans la *Continuation de Théophane* (BB). Chacun de ces textes est analysé séparément à partir de la théorie des champs sémantiques multiples et de l'approche textuelle / de la réception du texte. Le résultat de cette analyse est que chaque œuvre a son caractère propre qui se concrétise dans la perspective spécifique dans laquelle Basile est présenté. PA est un panégyrique composé dans une forme poétique, dominé par l'image triomphale de l'empereur. EF est un éloge funèbre formel présentant des insinuations politiques spécifiques et une structure particulièrement soignée, ce qui se manifeste à travers de larges interventions personnelles dans le texte. BB est une biographie qui utilise les *topoi* traditionnels en matière de panégyriques, mais qui se fonde surtout sur l'aspect exemplaire des statues impériales (*specula principum*) pour présenter le prince parfait (la topologie des statues impériales explique mieux la présence de certains épisodes et digressions, comme par exemple les reproches contre Michel ou les traits négatifs de Basile, qui n'auraient pas leur place dans des œuvres purement panégyriques). On constate donc une évolution de l'image de Basile qui reflète les diverses circonstances dans lesquelles ces trois œuvres ont été composées. L'image de Basile devient désormais déterminante pour les princes ultérieurs et atteste du succès de la propagande impériale (le tableau récapitulatif

des vertus de Basile qui figure à la fin de la présente étude fait clairement ressortir l'ampleur du champ que couvrent les diverses facettes du caractère de l'empereur idéal). Parallèlement, on relève la nette volonté artistique des écrivains byzantins, au niveau conscient, de créer dans leur propre cadre culturel des œuvres vivantes et ancrées dans la réalité.

C. MATZUKIS, *Γλωσσικές ιδιορρυθμίες στη στιχουργία της «Πτώσεως της Κωνσταντινουπόλεως» και των άλλων ποιημάτων του κώδικα Marcianus Gr. 408.*

Ο κώδικας Marcianus Gr. 408 περιλαμβάνει στιχουργήματα κάποιου ανωνύμου των οποίων η γλώσσα παρουσιάζει ιδιαίτερο γλωσσολογικό και φιλολογικό ενδιαφέρον.

Η μελέτη εξετάζει τα γλωσσικά φαινόμενα που εντοπίζονται κυρίως στα φφ. 1-13^v (*Η πτώσις της Κωνσταντινουπόλεως*) καθώς και σε άλλα ποιήματα του κώδικα. Η σύγκριση τμημάτων από τα ποιήματα αυτά με τις αντίστοιχες πηγές τους αποδεικνύει την ιδιότυπη επιλογή λεξιλογίου από τον στιχουργό καθώς και τον τρόπο με τον οποίο προσεγγίζει τη στιχουργία του. Εξετάζονται επίσης χαρακτηριστικές μορφολογικές και συντακτικές ιδιορρυθμίες στο ποίημα, οι οποίες απαιτούν ιδιαίτερη προσοχή όσον αφορά τους ποιητικούς σχηματισμούς, τις φόρμουλες, τους τύπους και τις λογοτεχνικές όψεις, σε σχέση όχι μόνο με τη γλώσσα των σχετικών πηγών αλλά και με την επιλογή των στιχουργημάτων που περιλαμβάνει ο κώδικας.

AP. E. VAKALOPOULOS, *Deux documents cycladiens.*

L'auteur de cette étude procède à l'édition de deux documents conservés dans les archives du «comte Capodistrias», qui se réfèrent à certaines questions intéressant l'histoire moderne des Cyclades. Le premier (A, dossier 208, pièce n° II) est une lettre ou plutôt un mémoire adressé par un certain Georges Rhasis (Petersbourg, 5 septembre 1827) au Président de la Grèce Jean Capodistrias, par lequel il lui fait connaître son désir de le rencontrer en Grèce pour entrer au service de sa patrie. Il lui indique ensuite qu'il est l'auteur d'un ouvrage sur les capitulations de Naxos et des autres îles des Cyclades au temps de la domination turque, qu'il se met à publier. À ce propos, il lui communique quelques renseignements sur cette question. L'auteur cherche à déterminer l'identité de Rhasis et les circonstances dans lesquelles il a écrit cette lettre à Capodistrias.

Le deuxième document (B) est un rapport du commissaire extraordinaire des Cyclades (dossier 10, pièce n° 9), par lequel ce fonctionnaire explique au comte Capodistrias les causes des querelles entre les habitants catholiques d'Apano Syra et

les Hermoupolites orthodoxes de l'île: les premiers étaient propriétaires des terres, essentiellement incultes, au bord de la mer, où les derniers, cherchant un refuge, avaient débarqué après la destruction de leurs patries par les Turcs au cours de la guerre d'Indépendance grecque 1821-1829. Là, sur le littoral, ils avaient d'abord installé des tentes ou des baraques qui, avec le temps et grâce au développement du commerce maritime dans le Proche Orient, avaient été remplacées par des constructions en dur à un ou deux étages. Pour résoudre ces problèmes et pour apaiser les querelles, le commissaire extraordinaire propose au Président quelques règlements d'accomodement.

† LINOS N. POLITIS, *Rapport et mémoire relatifs aux manuscrits «de Serrès»*.

Il s'agit de la publication de deux documents de Linos Politis concernant les manuscrits des monastères de Prodomos de Serrès et de Kossinitza. Le rapport, rédigé le 7 juillet 1931, époque où Politis était conservateur à la section des manuscrits de la Bibliothèque Nationale, est adressé à Sokratis V. Kougéas qui était alors directeur de la section; Politis lui communique des informations sur la réception d'une partie des manuscrits qui proviennent des dits monastères et qui sont depuis lors conservés à la section des manuscrits (n° 2396-2643), et il signale principalement les caractéristiques codicologiques (étiquettes, numérotation des feuillets, etc.) qui l'ont conduit à conclure qu'il doit encore rester à Sofia de nombreux manuscrits qui appartenaient aux deux monastères, et en particulier à celui de Kossinitza. Suivent des tables de correspondance et des conclusions.

Le Mémoire (1974) est adressé à D. A. Zakythinis, membre de l'Académie, Président honoraire du Comité International de l'Europe du Sud-Est, auquel il signale des données indiquant avec certitude l'existence des manuscrits restants à Sofia et il propose de résoudre cette question en adoptant comme critère l'intérêt scientifique international le plus large.

Ces manuscrits se trouvent à l'heure actuelle au Centre Ivan Dujcev à Sofia et sont désormais à la disposition de la recherche scientifique.

NOTES

P. J. SIJPESTEIJN, *Mia σημαντική οικογένεια της Ερμούπολης τον 6ο αι.* — Με αφορμή την έκδοση ενός παπύρου (*Ελληνικά* 38, 1987, 35-6), συλλέγονται και σχολιάζονται τα παπυρικά κείμενα που απαρτίζουν το μικρό αρχείο του στρατιώτη Φλάβιου Σιλβανού και των συγγενών του, και καταρτίζεται το γενεαλογικό δέντρο της οικογένειας αυτής, που φαίνεται να έπαιξε σημαντικό ρόλο στην Ερμούπολη της Αιγύπτου.

SOFIA KOTZABASSI, *Une représentation de saint Georges «Γοργού» dans le cod. de la bibliothèque nationale de Grèce.* — Cet article présente une miniature de saint Georges portant l'inscription «ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ γοργὸς προστάτης» tirée du ms Athen. 996.

A. D. MAVROUDIS, *Commentaires sur certains passages de caractère médical de l'«'Εξηγήσεως τῆς Ἰλιάδος»* de Jean Tzetzés. — L'auteur de cette étude commente certains passages du texte de l'«'Εξηγήσεως τῆς Ἰλιάδος» de Jean Tzetzés (XIIe siècle après J.-C.) qui sont consacrés à la médecine ou qui font état de points de vue propres à la médecine antique. Les commentaires se fondent essentiellement sur des œuvres appartenant à la littérature médicale grecque antique; toutefois, quand des points de vue comparables à ceux de Tzetzés sont également exprimés par d'autres auteurs, non spécialisés dans la médecine, comme par exemple les commentateurs d'Aristote, les références correspondantes sont alors indiquées. Il faut cependant noter que toutes les références inventoriées dans le présent article ne doivent être considérées que comme des textes qui reflètent des points de vue médicaux largement répandus et non comme des sources directes des sections correspondantes de l'«'Εξηγήσεως τῆς Ἰλιάδος»: quoi qu'il en soit, chaque fois qu'il est possible de formuler une proposition concernant une source probable de Tzetzés, cela est fait dans le commentaire du passage correspondant. Enfin, l'auteur propose également plusieurs améliorations du texte de l'«'Εξηγήσεως».

I. D. POLEMIS, *Observations philologiques sur des textes hagiographiques et rhétoriques byzantins.* — L'auteur de cette brève étude propose certaines corrections portant sur des textes hagiographiques édités récemment par F. Halkin. Il signale également le texte homérique auquel fait écho un passage d'un sermon de Nikolaos Mouzalon ainsi que le texte qu'avait en tête l'empereur Jean Cantacuzène lorsqu'il a composé son discours contre Prochorios Kydonis.

P. SOTIROUDIS, *Le copiste Nikolaos Choniates et le ms 54 de l'Université de Thessalonique.* — Nikolaos Choniates, copiste et fondateur d'un atelier de copie à Venise au XVIe siècle, est devenu célèbre ces dernières années. Sur la base de son écriture caractéristique et d'une forme particulière, de nombreux manuscrits ont été attribués jusqu'à présent à lui-même ou à son atelier. Le ms 54 de l'Université de Thessalonique, qui comporte 62 feuillets, est un ms qui a été écrit pour l'essentiel par Choniates. L'identification du scripteur des feuillets 25-62 à Choniates et des feuillets 1-24 à son collaborateur «Main a» constitue l'objet de cette brève étude.

I. N. ILIUDIS, *La grammaire de Konstantinos Laskaris modèle de celle de*

Nikolaos Sofianos. — L'auteur du présent article démontre que N. Sofianos a composé la première grammaire de la langue néogrecque en ayant comme modèle la grammaire du grec ancien de K. Laskaris.

WIM. F. BAKKER, *Le ms. Kollyva et «Le Sacrifice d'Abraham».* — Le ms Kollyva (K) est une copie d'une édition vénitienne du *Sacrifice d'Abraham*; l'auteur démontre que cette édition (appelée B*) doit être une des éditions non répertoriées soit de 1755 soit de 1756. Il n'existe aucune relation entre le ms K (ou l'édition B*) et le célèbre ms Marcianus. Ils présentent cependant des leçons (qui ne figurent pas dans l'édition de Vortoli de 1713), qui proviennent d'une certaine façon de l'édition (non répertoriée) de Sarros de 1696. La valeur du ms K pour l'établissement du texte du drame résulte du fait que, dans quatre cas au moins, ce ms offre une leçon qui est plus correcte que celle de l'édition de Vortoli de 1713 (et du ms Marcianus).

L'auteur présente, en annexe, trois notices supplémentaires relatives à la bibliographie grecque sur la question.

KOMNINI P. PIDONIA, *Témoignage relatif à une œuvre inconnue de Dimitrios Darvaris dédiée à la Grande Catherine.* — Georgios Niangas, lettré macédonien qui vivait à Constantinople au XIXe siècle, s'adresse à Simon Sinas (v. 9-10) dans un grand poème qu'il lui a dédié en le priant d'accepter son œuvre comme l'avait fait autrefois «la grande impératrice de Russie» pour l'œuvre de Darvaris. L'auteur du présent article soutient que ces vers constituent le seul témoignage de l'existence d'une œuvre du célèbre lettré Dimitrios Darvaris (seconde moitié du XVIIIe siècle-début du XIXe siècle) dédiée à la Grande Catherine, laquelle œuvre n'a pas été conservée et n'est connue par aucune autre source. En outre, la formulation de ces vers de Niangas (*Δέξαι-ᾠσπερ*) permet de penser qu'il s'agissait d'une œuvre semblable à celle que Niangas a dédié à Sinas, à savoir une œuvre probablement en vers, comme le sont d'ailleurs d'autres œuvres comparables de Darvaris, et qu'elle a été composée à l'époque du règne de la Grande Catherine, ce qui permettrait de la dater des années 1762-1796.